



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: J. S., „X“**, zastoupený Mgr. Gabrielou Šťastnou, advokátkou se sídlem V Jirchářích 705/3, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.1.2013, sp. zn. SZ/197/2012/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/128/13/9S-ÚSK,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, ze dne 2.1.2013, sp. zn. SZ/197/2012/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/128/13/9S-ÚSK, se **r u š í pro vady řízení** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **p o v i n e n** žalobci **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **3 900,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.1.2013, sp. zn. SZ/197/2012/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/128/13/9S-ÚSK, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 27.6.2012, sp. zn. SZ/12350/2012/AIS-SSL, č.j. MPSV UP/272144/12/AIS-SSL,/TEP, kterým byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 800,- Kč měsíčně od ledna 2012, tak, že se žalobci přiznává od ledna 2012 příspěvek na péči ve výši 4 000,- Kč měsíčně s odůvodněním, že se žalobce považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost.

Žalobce ve své žalobě stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Následně uvedl, že je přesvědčen, že žalovaný se vypořádal s námitkami obsaženými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pouze částečně a že v odvolacím řízení nedošlo k dostatečnému posouzení zdravotního stavu žalobce a tudíž žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce v odvolání namítal rozpor mezi posudkem o zdravotním stavu ze dne 25.1.2012 a záznamem o sociálním šetření ze dne 20.3.2012 a poukázal na skutečnost, že dle místního šetření potřebuje pomoci se všemi úkony sebeobsluhy. Žalovaný si v rámci odvolacího řízení vyžádal novou zprávu od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, ovšem žalobce poukazuje na skutečnost, že tato komise rozhodla pouze na základě písemné dokumentace. Žalobce namítá, že v žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že komise nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a funkčního stavu vyplývajících ze zdravotních postižení žalobce, ale žalovaný se nijak nevypořádal s rozporem, kdy dle posudkové komise potřebuje žalobce pomoc se 6 úkony sebeobsluhy a dle sociální pracovnice s 10 úkony sebeobsluhy. Žalobce zdůraznil, že žalovaný je sice vázán závěrem posudkové komise, ale je současně jeho právem a povinností žádat od posudkové komise doplnění posudku za situace, kdy nebyl v původním posudku odůvodněn rozpor mezi výsledkem sociálního šetření a závěry samotné posudkové komise. V tomto směru odkázal i na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 14.3.2011, č.j. 38 Ad 46/2010-16, a ze dne 3.3.2011, č.j. 38 Cad 8/2008-39.

Dále žalobce namítl, že pokud posudkový lékař i posudková komise vycházeli pouze ze zdravotnické dokumentace, nebyla dostatečně zhodnocena celková žalobcova výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity.

Žalobce rovněž trvá na tom, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, v níž žalobce namítal, že kromě úkonů uvedených v prvostupňovém rozhodnutí rovněž nezvládá životní potřeby stravování a výkon fyziologické potřeby, ačkoli tuto námitku v odvolání žalobce podrobně zdůvodnil. Dle žalobce žalovaný pouze uvedl, že posudková komise neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní potřeby v přijatelném standardu, popřípadě za použití facilitátorů. Žalovaný však nijak nespecifikuje, jaké facilitátory by měly žalobci pomoci zvládat jeho situaci v přijatelném standardu bez dopomoci třetí osoby. Žalobce zdůraznil, že vzhledem k celkové slabosti organismu není schopen sám si obstarat úkony spadající pod potřebu stravování a zejména není schopen se sám dopravit a přemístit na toaletu.

Žalobce dále poukázal na situaci, kdy jeho zdravotní dokumentace je vedena odděleně od správního spisu a žalobce tak nemá možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí a nemá ani případnou možnost doplnit zdravotní zprávy, které považuje pro posouzení svého zdravotního stavu za podstatné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve vyjádření rovněž zrekapituloval průběh správního řízení. Konstatoval, že v rámci odvolacího řízení bylo shledáno, že žalobce nezvládá mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Žalovaný je toho názoru, že měl pro své rozhodnutí objektivní podklad, kterým byl posudek posudkové komise. V posudku se komise vypořádala dle jeho názoru jak se sociálním šetřením, ve kterém

neshledala rozpor, tak i s rozdílným hodnocením základních životních potřeb, kdy shledala oproti posudkovému lékaři medicínský důvod pro nezvládnutí dalších základních životních potřeb – oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity. Tyto základní životní aktivity byly jako základní potřeby mimo péče o zdraví namítány jako nezvládnuté v odvolání. Dále žalovaný uvedl, že u dalších namítaných základních životních potřeb – stravování a výkon fyziologické potřeby nebyl shledán medicínský důvod k jejich nezvládnutí, což bylo v rozhodnutí uvedeno. Posudková komise měla námitky uváděné v odvolání k dispozici, avšak námitky týkající se těchto dvou základních životních potřeb neovlivnily fakt, že nebylo prokázáno z medicínského hlediska nezvládnutí stravování a výkonu fyziologické potřeby ze strany žalobce alespoň v přijatelném standardu.

Dále žalovaný uvedl, že sociální pracovník neposuzuje stupeň závislosti, ale provádí sociální šetření za účelem zjištění schopnosti samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. Při tomto šetření je komplexně zjišťována sociální situace posuzované osoby, kdy sociální šetření vychází z poznatků sociální pracovnice při vlastním rozhovoru s klientem a návštěvy v jeho sociálním prostředí. Z tohoto důvodu se mohou závěry ze sociálního šetření do velké míry zakládat na subjektivních pocitech posuzovaného. Sociální šetření je však pouze jedním z podkladů pro rozhodování o výši příspěvku na péči a výsledek sociálního šetření se může lišit od výsledku posouzení stupně závislosti posudkovým lékařem nebo posudkovou komisí, kdy při posouzení stupně závislosti je nutné vycházet především z objektivně zjištěných funkčních důsledků zdravotního postižení, kdy toto zjištění vychází z objektivně doloženého zdravotního stavu (odborné lékařské nálezy). Žalovaný konstatoval, že se nevypořádal s rozpory mezi sociálním šetřením a výsledky posouzení stupně závislosti, protože žádný rozpor shledán nebyl.

K námitce odděleného vedení správního spisu a zdravotní dokumentace žalobce žalovaný konstatoval, že spis je veden v souladu se správním řádem a zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), kdy spis obsahuje dokumenty, které jsou podkladem pro rozhodnutí, popřípadě další dokumenty, které v rámci řízení předložil sám účastník. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dle žalovaného uvedeno, z čeho při posouzení stupně závislosti v odvolacím řízení posudková komise vycházela. Jde zejména o spis příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, který po posouzení stupně závislosti opět uvedenému správě komise vrátila. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že nelze vést společný spis o řízení o příspěvku na péči, ve kterém by byla i zdravotní dokumentace žadatele. Poznamenal, že účastník řízení má možnost nahlédnout do spisu okresní správy sociálního zabezpečení i posudkové komise v souladu s § 16a odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalovaný rovněž uvedl, že lze předpokládat, že žalobce zná svůj zdravotní stav a předkládá pravidelně veškeré odborné lékařské závěry svému praktickému ošetřujícímu lékaři, který má tak ucelenou zdravotní dokumentaci a může tak v případě žádosti o dávku připravit komplexní zprávu o zdravotním stavu žalobce, popřípadě na vyžádání předložit kompletní zdravotnickou dokumentaci obsahující veškerá odborná vyšetření.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, kde uvedl, že je přesvědčen o příčinné souvislosti mezi nezvládnutím životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby žalobcem a jeho zdravotním stavem. K tomu navrhl provedení výslechu ošetřujícího lékaře MUDr. J. B. Současně navrhl k prokázání této skutečnosti jako důkaz vyhotovení znaleckého posudku.

Dále poukázal na skutečnost, že jeho právnímu zástupci bylo ve správním řízení nesprávně doručováno, neboť nebyl využit systém datových schránek.

Dále žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení byl ujistěn, že jeho účast na jednání komise není nutná. Žalobce tedy spoléhal na erudici a odbornost komise a i vzhledem k výše uvedenému ujistění nepředpokládal, že by mu jeho neúčast při jednání komise mohla být k tíži. S ohledem na výsledky správního řízení žalobce má za to, že přes veškeré potíže s tím spojené je nutné, aby součástí podkladů revizního znaleckého posudku bylo jeho vyšetření.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si od žalovaného vyžádal správní spis.

Vzhledem k námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami, zabýval se soud primárně otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je shrnut průběh správního řízení a obsah žalobcova odvolání. Dále je konstatováno, že žalovaný v rámci odvolacího řízení si vyžádal na žalobce posudek od posudkové komise. Ta jej vyhotovila dne 13.8.2012. Dále je uvedeno, které podklady měla komise k dispozici při vyhotovení posudku. Následně žalovaný obsáhle citoval obsah posudkového zhodnocení z posudku posudkové komise včetně jejího závěru.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že podstatným bodem žalobcova odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí byla argumentace žalobce, že potřebuje dopomoc při úkonech životní potřeby – stravování, oblékání a obouvání, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity. Odvolání bylo podrobné a kvalifikované. U každé ze základních životních potřeb, jejichž nezvládnutí žalobce namítal, jsou podrobně rozvedeny důvody, proč se žalobce domnívá, že dané životní potřeby samostatně nezvládá.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o výše uvedeném odvolání žalobce, sice vyplývá, že žalovaný dospěl na rozdíl od prvoinstančního orgánu k závěru, že žalobce není schopen vzhledem k těžkému funkčnímu postižení pohybových schopností zvládat celkem šest základních životních potřeb, což odpovídá II. stupni závislosti, ovšem z obsahu celého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zjistit, jaké konkrétní základní životní potřeby žalobce dle žalovaného nezvládá. Tato skutečnost není v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec uvedena. Skutečnost, která je samotným předmětem daného řízení, tedy v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zcela pominuta. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud poznamenává, že tato vada řízení nemohla být zhojena tím, že žalovaný nezvládané životní potřeby specifikoval ve svém vyjádření k podané žalobě.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Z důvodu procesní ekonomie soud poznamenává, že posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2.11.2012 považuje soud za zcela nedostačující podklad pro rozhodnutí o odvolání žalobce v dané věci. V případě základních životních potřeb, u kterých dospěla komise, že je žalobce zvládá, pouze komise v posudku zcela obecně uvedla, že neprokázal příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní potřeby v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů. V případě základních životních potřeb, které komise považuje za nezvládnuté, opět zcela obecně v posudku uvedla, že nemůže spolehlivě a přesvědčivě prokázat na základě zdravotního stavu žalobce, že se jedná o základní životní potřeby, které žalobce samostatně bez pomoci a dohledu druhé osoby jednoznačně zvládá alespoň v přijatelném standardu. Komise v předmětném posudku nijak konkrétně nezduvodnila, proč u jednotlivých životních potřeb dospěla k závěru, že je žalobce zvládá či nikoliv a zůstala u pouhého zcela nekonkrétního a obecného odůvodnění. Komise rovněž žádným způsobem nereagovala na podrobně zdůvodněné odvolání žalobce, které bylo vlastním podnětem pro to, aby se komise v rámci odvolacího řízení danou věcí vůbec zabývala. Komise rovněž žádným způsobem nezduvodnila, proč a z jakých důvodů dospěla k odlišnému závěru oproti závěru posudkového lékaře, který vyhotovoval v dané věci posudek v rámci prvostupňového řízení.

Soud konstatuje, že posudek posudkové komise je zcela nedostatečným podkladem pro rozhodování v dané věci o odvolání žalobce. Zajištění dostatečných a komplexních podkladů k vydání rozhodnutí je základní povinností žalovaného jako správního orgánu, který ve věci rozhoduje. Žalovaný je sice vázán obsahem posudku posudkové komise, ovšem pokud tento posudek neobsahuje dostatečné zhodnocení rozhodných skutečností, které by bylo dostatečným podkladem pro odpovídající odůvodnění rozhodnutí ve věci samé, je na žalovaném, aby si vyžádal od komise doplnění posudku či aby si vyžádal vyhotovení revizního posudku od jiného pracoviště posudkové komise.

Soud poznamenává, že tento názor je plně v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 30.9.2009, č.j. 4 Ads 50/2009-63).

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, ačkoli žalobce na nařízení jednání trval, neboť shledal, že žalobou napadené rozhodnutí trpí vadami řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a v takovém případě v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí bez nařízení jednání.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 3 900,- Kč, která se skládá z částky z částky 3 000,- Kč za tři úkony právní služby po 1 000,- Kč poskytnuté zástupkyní Mgr. G. S. [převzetí věci, podání žaloby a podání repliky podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky

Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], a z částky 900,- Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč. Při stanovení výše náhrady nákladů řízení soud vycházel z obsahu soudního spisu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. prosince 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová